

Քեառսուն օր Բաղդասար տղէն կերաւ, խմաւ, կոիւ էրաւ, —
քեառսուն օր էլ անօթի, ծարաւ կոիւ էրաւ:

Խաբար զորդուց տի տանք, Բաղդասար տղէն շատ նեղութենի
մէջ ի: — Խաբար Սանասարից տը տանք:

Էն մէկ առաւօտուն Սանասար էլաւ, գինաց ժամ. գինաց դա-
սի վերայ, ուր դաս կարդաց. աչք ընկաւ Բաղդասար տղի մատ-
նիք, ինչ ախպէր ախպօր խիտ փոխարկիր էր, տեսաւ, որ մատնի-
քի կէս սեցիր էր: Ասաց. «Հէյ վա՛ն, Հէյ վա՛ն, Հայրի սուրբ,
ա՛րթամ, իմ ախպէր շատ նեղութինի մէջ ի»:

Ըսաց. «Ո՛րտի, սարը ըրէ, վո՛վ սարը ունէ, կեանք ունէ, զմի
Աստուած փառաբանինք, էրթանք մէ կտուր խաց ուտինք, զքե
ճամբխու զնիմ, գնա՛ քեո ախպօր խասի»:

Էկան խացկիրութին էրիցին: Սանասար տղէն շատ թանկա-
գին էր վարդապըտու մօտ, էլաւ զձին քաշից յէռջիւ տղին, թամբ
դրից վերէն, տղէն պատրաստուաւ:

Տղէն էլաւ, խեծաւ զձին, վարդապըտու աջ առից, ուր Աս-
տուած կանչից, գնաց: Թէ որ Բաղդասար խասիր էր իրիք օր
Պղնձէ քեաղքի բաղանի տակ, Սանասար գինաց օր ու մէկ ճաշ:
Տեսաւ, որ քեառսուն խալուհւր մարդ կայնած ին էնդեղ ջերկ¹⁾.
տեսաւ, որ էդ մարդիկ էնքան խալուհւրցած ին, որ շեւրիւր, մուրուս
վերէն գլեոնս դեղին ի դարձի: Բարիւ ետու հաղըաց (Սանասար
տղէն շատ խելքեով տղայ էր): Էլի էն խալուհւր բարիւ առաւ.
«Հէյ վա՛ն, Հէյ վա՛ն, կանաչ կտրիճ ջահէլ տղայ, դիւ է՞լ էկար,
էթաս, ընկնես էն քեաֆրի ձեռ»:

Ըսաց. «Ի՞նչ կայ, որ քեաֆրի ձեռ ընկնիմ»:

— Ո՛րտի, մէկ սհաթ մնաս, էն քեաֆրին մէ խաւք ըմ կայ,
կ'կեայ կ'ճուայ, դիւ էլ մե հասակին մարդ կ'գառնաս»:

Սանասար կ'ասը. «Ափօ՛ ջան, կ'ըյնը էս ութսուն, ութսուն 'ւեր-

¹⁾ Կարգով: